

1.

Прелюдия

Цял живот съм живяла в малко градче в Юта, наречено Левън. Левън се намира точно в центъра на щата и хората от града обичат да се шегуват, че Левън е „пъп“¹, изписан наобратно.

– Ние сме пъпът на Юта – казват те.

Да, не е кой знае какво, но явно помага на хората да запомнят името на града. Много поколения от рода ми са живели в Левън, още от първите заселници в края на шейсетте години на деветнайсети век, когато селището било наричано Малката Дания. Тези първи семейства, които основали града, били мормони, опитвали се да открият място, което най-сетне да нарекат свой дом, и да бъдат оставени на мира, за да отглеждат децата си и да почитат Бог.

Повечето хора в града са наследници на светлокоси датчани. Моят род, Дженсън, е сред тези първи заселници от Дания и моята коса е светлоруса като на хората отпреди толкова много поколения. Мама, с нейната тъмнокестенява коса, беше единствената не-блондинка в семейството и е нямала никакъв шанс срещу много упорития датски ген. Татко, тримата ми братя и аз имаме светли коси и небесносини очи като моя прапраядо Дженсън, който прекосил равнините още като много млад и се установил в ранния Левън, изградил си къща и живот.

¹ „Navel“ (англ.) – „пъп“. – Б. пр.

Преди много години Левън бил процъфтяващо малко градче, или поне така казва татко. На главната улица имало смесен магазин „Шепърдс“ и сладоледен салон, където продавали домашен сладолед, който приготвяли от изсечени блокове лед и съхранявали през лятото в голяма ледена яма, покрита с пръст, сол и слама. Имало и прилично начално училище, и градски съвет. После построили новата магистрала, която минава на няколко километра от Левън. Градът по принцип не бил строен да привлича внимание, но бавната му смърт започнала, щом тънката струйка свежа кръв секнала. Салонът за сладолед вече отдавна бил затворен, когато съм се родила, после затворил и смесеният магазин.

Началното училище постепенно съвсем се порути и смали до една класна стая, тъй като по-младото поколение порасна и напусна и вече нямаше кой да запълва чиновете. По-големите деца пътуваха половин час с автобус до съседния град, наречен Нефи, за да учат в прогимназията и гимназията, и когато станах достатъчно голяма, за да постъпя в първи клас, имаше само един учител от детската градина до втори клас, и още един – от трети до шести клас. Някои хора се изселиха, но повечето от старите семейства в града останаха.

Сега на главната улица имаше само един малък магазин, където хората от града можеха да си купят всичко – от мляко до изкуствен тор. Носеше бомбастичното име „Градски мол“. Нямам представа защо – надали някога е съществувало нещо, което да прилича по-малко на мол. Преди доста време собственикът пристрой по едно помещение в двата края на магазина и ги отдаваше под наем.

В единия край имаше няколко маси и малка кухня, които играеха ролята на закусвалня, където старците си пиеха кафето всяка сутрин. Потната Бети Джонсън (пред нея я наричахме „госпожа Джонсън“) върти закусвалнята, откакто се помня. Тя е нещо като човека оркестър. Готви, сервира, справя се съвсем сама. Прави пухкави домашни понички и най-хубавите мазни пържени картопки на планетата. Всичките ѝ ястия са пържени в много олио и лицето ѝ постоянно лъщи от мазнината и жегата – точно заради това получи прякора Потната Бети. Дори къпана, на църквата в неделя лицето ѝ сияе, но за съжаление, не благодарение на Светия Дух.

В другия край моята леля Луиз правеше прически и боядисваше косите на повечето жени в Левън. Фамилията ѝ се пише Балуо, но се произнася Балу, с ударение върху „у“. Затова нарече салона си „Балус Ду“, но повечето хора го наричаха просто „При Луиз“.

Точно пред „мола“ имаше две бензинови колонки и малка сергия за скрежина, наречена „Скини“. Там работеха децата на Луиз (братовчедите ми) през лятото. Съпругът на Луиз, Боб, беше шофьор на камион и често отсъстваше, а Луиз имаше пет деца, които трябваше да бъдат заети с нещо, докато тя подстригва. Затова реши, че е време да основе семеен бизнес. Така се роди сергията за скрежина „Скини“. Боб построи проста дървена барачка, която приличаше малко на висока и кльошчава беседка, оттам и името „Скини“. В магазина се продаваха блокове лед, които бяха удобен източник за тяхната скрежина. Луиз купи мелачка за лед и сироп от дистрибутора на „Кока-кола“ в Нефи, както и сламки, салфетки, стиропорени чаши и много фунийки. Едно лято братовчедка ми Тара, която е на моята възраст, изяде толкова много фунийки със скрежина, че се разболя. И до ден днешен не може да ги понася, дори от миризмата ѝ се гади.

Надолу по улицата имаше миниатюрна тухлена поща и бар, наречен „При Пит“, точно до църквата – интересно местоположение, знам, – и това беше Левън. Всички знаеха кой какви умения притежава и си имахме ковач, пекар, дори майстор на свещи. Татко беше ненадминат в подковаването на коне; Йенс Стефенсон беше страхотен монтьор. Пол Аагард – сръчен дърводелец, и така нататък. Имахме си и талантиливи шивачи, готвачи и бояджии. Елена Росквист беше акушерка и бе посредничала на този свят няколко появили се без никакво предупреждение бебета, които не бяха оставили време на майките си да отидат до болницата в Нефи. Справяхме се, като търгувахме с уменията си, без значение дали имахме официална табела за това.

Накрая в Левън се появиха и няколко нови семейства, които бяха решили, че не е чак толкова далече и могат да пътуват и работят в по-големите градове. Това беше хубаво място, където да се установиш, хубаво място, където да пуснеш корени. В много малките градчета всички помагат за отглеждането

на децата. Всички знаят кой какъв е и ако нещо се случи или някой направи беля, родителите му научават още преди да се е прибрал у дома, за да им разкаже своята версия. Градът не беше много по-голям от една квадратна миля, като не броим близките ферми, но като дете за мен той беше целият свят.

Вероятно именно миниатюрността на този свят направи ранната ми загуба по-поносима, просто защото толкова хора се грижеха за мен и ме обичаха. Но той направи по-късната ми загуба по-трудна за преодоляване, защото тя беше колективна загуба, един много млад живот бе угасен твърде рано – удар за цялата общност. Никой не вярваше, че ще успее да продължи. Все едно си изгубил едната обувка от чифт, не можеш да носиш другата вече. И аз изгубих моята половина и не знаех как да тичам боса.

Ранната загуба беше смъртта на майка ми – тъкмо бях навършила девет години, когато Джанел Дженсън, съпруга и майка, се предаде пред рака на гърдата. Помня съвсем ясно колко ужасена бях, когато красивата ѝ коса опада и тя започна да носи малка розова шапчица, за да покрива бебешки гладката си глава. Смееше се и казваше, че ще си вземе руса перука, за да заприлича най-сетне на останалите от семейството. Така и не го направи; отиде си твърде скоро. Откриха болестта ѝ точно след Коледа. Ракът вече се беше разпространил в белите дробове и не можеше да се оперира. На Четвърти юли от смъртта ѝ бяха изминали две седмици. Помня как чух първите звуци на празника в чест на независимостта на страната ни и мразих тази независимост, която така насилствено и внезапно ми беше наложена. Разгърсващият трясък, гърмът и свистенето на фойерверките в квартала накараха татко да стисне устни и да свие ръце в юмруци.

Той ни погледна, четири тъжни руси глави, и опита да се усмихне.

– Е, какво ще кажете, банда Джей? – Гласът му секна на името, с което мама наричаше семейството ни. – Искате ли да отидем до Нефи да видим зарята?

Татко се казва Джим и мама реши, че щом имената им започват с една и съща буква, това е поредното доказателство, че са родени един за друг. Затова даде на всички ни имена, които започват с „Дж“, за да не се цепим от колектива. Е, не беше

особено оригинално, защото в Левън ще срещнете семейства, в които имената на всички започват с „К“ или с „Б“, или с която буква се сетите. Хората дори избират имената на децата си тематично, измислят им прякори като Родоо, Джъста Каугърл. Не се майтапя.

Та така, в моето семейство всички сме с „Дж“ – Джим, Джанел, Джейкъб, Джаред, Джони и Джоузи Джо Дженсън. „Джей бандата“. Единственият проблем с това беше, че когато мама искаше да извика някого от нас, изреждаше цялата поредица с „Дж“, преди да налучка правилното име. Не знам защо съм запомнила това, бях много малка тогава, но в седмиците преди смъртта си тя като че ли нито веднъж не ни сбърка имената. Вероятно разсейващите подробности от ежедневието, които преди ѝ бяха заплитали езика, вече нямаха значение и тя насочваше цялото си внимание към всяка наша дума, всяко наше изражение, всяко наше движение.

Онази година не отидохме да гледаме зарята. С братята ми излязохме да видим как съседите пускат ракети и фойерверки, а татко цяла нощ остана в хамбара, в опит да избяга от неподобаващия шум на празненството. Усилената работа се превърна в негова противоотрова срещу депресията; той работеше безспир и оставяше алкохола да замъгли свободните пролуки.

Имахме малка ферма с кокошки, крави и коне, но това не носеше добри доходи и татко работеше в електроцентралата в Нефи, за да се издържа. Братята ми бяха много по-големи от мен, затова моите задължения в стопанството ни бяха съвсем малко. Татко обаче се нуждаеше от икономка и готвачка и аз знаех, че трябва да поема задълженията на мама. Джейкъб, Джаред и Джони са със 7, 6 и 5 години по-големи от мен. Мама винаги казваше, че аз съм била красива изненада, и докато беше жива, се наслаждавах на факта, че съм най-малката и глезена от цялото семейство. Но когато мама си отиде, всичко се промени, никой вече не искаше да се занимава с бебето.

Отначало получавахме толкова много помощ, че не знаехме какво да я правим. Не съм чувала за друг такъв град като нашия, в който да не се урежда специално закуската след погребението. По традиция има посещение в деня преди погребението и после отново за час точно преди службата. След погребението семейството и приятелите се връщат в църквата, където е сер-

вирано огромно количество храна от жените в града. Никои не казва „Аз ще донеса торта“ или „Аз ще осигуря картофите“. Храната просто пристига – изобилие от меса, салати, гарнитурни, торти, пасти и пайове. Жените на Левън могат да приготвят угощение, каквото не сте виждали. Помня как вървах покрай дългите, отрупани с храна маси след погребението на мама, гледах красивия асортимент и няхах никакво желание да хапна нещо. Бях твърде малка, за да разбирам утехата, която носи храната.

Изобилието не секна дълго след погребението. Всеки ден различни хора ни носеха вечеря, в продължение на три седмици. Нети Йейтс, възрастна дама от нашата улица, идваше почти през вечер и организираше храната, като прибираше голяма част от нея в кутии и я замразяваше. Няма семейство, което да може да изяде количеството храна, която получавахме, дори семейство с три момчета тийнейджъри. Но накрая храната постепенно намаля и спря, а хората от Левън насочиха вниманието си към други трагедии.

Татко не беше много умел в кухнята и след месеци на сандвичи с фъстъчено масло и зърнена закуска аз помолих леля Луиз да ми покаже как се приготвят някои неща. Тя дойде една събота и ми показа основното. Накарах я да ми обясни в най-големи подробности как да кипна вода („Не махай капака, докато не заври!“), как да изпържа яйца („Котлонът не трябва да е силен за яйцата!“), как да изпържа бифтек („Обръщаш го, докато вече не се вижда розово). Записах си всичко много внимателно, като я карах да ми обяснява всяка стъпка. Записах си и рецепти за палачинки („Обръщаш ги, когато се появят големи лунни кратери по тях“), спагети (тайната на Луиз беше щипка кафява захар в соса) и бисквити с шоколадови парченца („Именно мазнината ги прави меки и пухкави“). В края на деня Луиз беше изтощена, но аз имах много списъци с най-подробни инструкции, написани с детския ми почерк и залепени на хладилника.

След месец на всички вече им се гадеше от палачинки и спагети – на братята ми обаче шоколадовите бисквити не им омръзнаха, а Луиз каза, че главата ѝ ще гръмне, ако трябва да направи „това отново“. Започнах да питам жените от църквата дали мога да ги погледам как приготвят вечерята. Правех

го всеки път, когато се нуждаех от нова рецепта. Жените бяха мили и търпеливи, обясняваха ми целия процес, описваха ми съставките и къде мога да ги намеря в магазина или в градината. Аз дори си рисувах картинки на консервени и картонени кутии, за да не забравя кое как изглежда. Направих си и зеленчукова таблица с цветни картинки на листата на зеленчуците (тоест моркови, репички, картофи), за да знам какво да извадя от градината. Първата година след смъртта на мама няхаме собствена градина, но Нети Йейтс ми позволяваше да нахлувам в нейната когато си пожелаая. Накрая ми помогна да засадя собствена малка зеленчукова градинка, която се разширяваше с всяка година. Когато бях в гимназията, вече имах доста голяма градина, която сама прекопахав, засаждах и обирах.

Научих се и как да пера, как да разделям белите от тъмните дрехи, омазаните с масло работни панталони от останалите. Поддържах къщата, като си представях, че съм Снежанка, която се грижи за своите седем немарливи джуджета. Дори ходех с колелото до старата поща и вземах пощата всеки ден. Няхаме пощенски кутии пред къщите в Левън. Всичко се доставяше в пощата и всеки от града си имаше кутия и ключ. Татко ми оставяше писмата, които трябваше да се изпратят, а аз им слагах марки и ги отнасях до пощата. Когато станах на дванайсет, вече знаех как да се оправям с чекова книжка и татко ми отвори домакинска сметка. Оттогава аз купувах всичко необходимо за къщата и храната от моята сметка. Татко се грижеше за фермата, аз се грижех за къщата.

Единственото, което не исках да правя, е да се грижа за кошките. Мама винаги се грижеше за тях, хранеше ги, събираше яйцата и чистеше. Но аз се страхувах до смърт от кокошките. Веднъж мама ми каза, че когато съм била още съвсем малка, момчетата се разсеяли, докато трябвало да ме гледат. Аз съм тръгнала из двора и една особено проклета червена кокошка ме издебнала, а аз съм замръзнала от ужас, докато мама не ме открила. Тя каза, че не съм плакала, но когато ме вдигнала на ръце, съм била скована като дъска и после със седмици съм имала кошмари.

Трудно е човек да се привърже към кокошки. Те са агресивни, свадливи и все гледат да те клъвнат. Първия път, когато

събрах яйцата след смъртта на мама, бях почти хипервентилирала от ужас. Малко по малко побеждавах страха си и набрах кураж, започнах дори да се гордея с грижите си към тези неприятни създания. Измислих им имена и им говорех, все едно са мои непослушни деца. С всяка нова задача, която усвоявах, усещах, че поемам контрол, и станах много умела в следването на стъпките на мама.

2. *Масюра*

Харесваше ми да имам цел, харесваше ми да съм полезна и установих, че като се грижа за баща си и братята си, започвам да ги обичам още повече. А като ги обичах още повече, ми беше по-лесно да живея без мама. И преди това бях сериозно дете, което предпочиташе да си играе самò, но смъртта на мама направи самотната ми натура още по-затворена. Колкото по-независима ставах, толкова по-трудно ми беше да се държа според годините си; не сядах в скута на татко и не исках да ме прегръщат и целуват. Не се тръшках, когато не ми обръщаха внимание. Сигурно съм се държала като много малък възрастен. Самотата изобщо не ми пречеше. Тя бе за предпочитане пред съчувствието, което хората постоянно ми натрапваха.

Понякога, особено в годината след смъртта на мама, имаше моменти, когато скръбта вкъщи приличаше на тежък юрган, който покрива главата ти и ти пречи да дишаш. Тежестта на комбинираната ни мъка беше клаустрофобична, затова излизах със синьото си колело и въртях педалите с всички сили, докато не стигнех до малкото гробище в подножието на Закътания хълм, на около километър и половина от дома. Там сядах до гроба на мама и оставях тишината да разхлаби пелената от непролети сълзи, докато дишането ми не станеше по-лесно. Носех си книги и четях, облегната на надгробния ѝ камък. Книгите ми бяха приятели и аз поглъщах всичко, което ми попадеше. Любимите ми персонажи се превръщаха в моите

герои. Ан от „Грийн Гейбълс“ ми стана най-добра приятелка. Малката принцеса и Хайди – източници на сила и пример. Обожавах щастливите завършеци, когато децата като мен побеждаваха всички трудности. В тези истории винаги имаше трудности и това ми действаше някак успокояващо. Вдъхновявах се от саможертвата в „Лятото на маймуните“ и засадих червена папрат до гроба на мама за Дан и Ан, след като прочетох „Където расте червената папрат“.

Именно в един такъв ден, докато четях сама на гробището, малко повече от година след смъртта на мама, един дълъг бял кадилак бавно се плъзна по черния път, който минаваше от западната страна на гробището. В Левън нямаше бели кадилаци; всъщност нямаше никакви кадилаци. Аз го гледах как се приближава, вдигайки прах и отвличайки вниманието ми от „Лъвът, вещицата и гардеробът“, която препрочитах за трети път. Той измърка покрай мен и пое по алеята, която водеше към вилите на Брокбанк на Закътания хълм. Може би се нанасяше ново семейство. Внезапно ми стана ужасно любопитно къде отива кадилакът. Реших, че ще мога да се скрия в храстите, за да не ме видят, когато се приближава. Алеята беше стръмна и кожата ме сърбеше от пот и прах, когато най-сетне се добрах с колелото до върха на хълма.

На Закътания хълм бяха построени три красиви къщи, собственост на богатото семейство Брокбанк. Явно синовете Брокбанк, които се занимаваха със строителство, бяха решили, че този хълм е идеално място за лятна почивка, и бяха създали внушителен комплекс. Семейство Брокбанк и порасналите им деца идваха и отсядаха в различните къщи по различно време, но от няколко години те стояха празни. Бяха нарекли хълма Закътания, но явно бе твърде закътан, защото никой от тях не идваше задълго.

Вратата на гаража на най-голямата къща бе широко отворена и белият кадилак бе прибран тържествено вътре. Не виждах нищо наоколо – нито кашони, нито микробуси с багаж, нито детски играчки, зарязани на алеята.

Не посмях да почукам, а да надникна през прозорците на къща, в която има хора, бе твърде дръзко за моята предпазлива натура. Обърнах се да си тръгна, когато силен звук ме стресна така, че изпуснах колелото и ахнах от изненада. Със за-

къснение установих, че някой свири доста бурно на пиано. Не разпознах мелодията, но не беше красива. Беше бумтяща, интензивна и ми напомни на музика от страшен филм – страшен филм, в който малкото момиченце, което се промъква в чужд имот, е убито от откачения собственик. Бях сериозно изплашена. Грабнах колелото, но установих, че веригата е паднала. Клекнах и трескаво се заопитвах да навра мазната от машинно масло верига обратно в улея. Беше ми се случвало и преди и знаех как да я оправя.

Докато се мъчех, слушах нервно мощната музика, която се изливаше от къщата. Внезапно тя се промени и се превърна в нещо също толкова мощно, но наситено с радост във всяка нота. Музиката се изля в сърцето ми и в очите ми избиха сълзи, които потекоха по бузите. Аз ги избърсах, изумена, и оставих мазна следа по лицето си.

Никога не бях плакала на музика. А и това не бяха сълзи от тъга. Музиката, която чувах, ме караше да се чувствам така, както понякога се чувствах в църквата, когато пеех химни за Бог или Исус. Но го правеше без думи. Аз обичах думите. Изненадах се, че музиката може да ми говори без думи. Слушах толкова дълго, колкото посмях, и щом мелодията наближи извисения си финал, се качих на колелото и потеглих, като въртях в ритъма на мелодията, която сега изпълваше главата ми.

* * *

– Той е пенсиониран лекар, дошъл със съпругата си – каза ми татко на вечеря същия ден, след като му разказах историята за белия кадилак. – Казва се Гримуолд или нещо такова.

– Грималди – поправи го Джейкб с пълна с картофено поре уста. – Рейчъл и майка ѝ им помогнаха да почистят къщата, преди да се нанесат.

Рейчъл беше гаджето на Джейкб. А майка ѝ беше председател на женската организация в нашата малка църква и това я правеше много заета жена. И ѝ осигуряваше възможността да се осведомява от първа ръка за всичко в града, макар че не беше от хората, които биха злоупотребили с положението си.

– Рейчъл каза, че жената на доктора настояла да им плати – продължи Джейкб. – Направо се ядосала, когато отказали.

Майката на Рейчъл все повтаряла, че се радвали да помогнат и да услужат. Жената на доктора накрая се предала, но казала, че ако Рейчъл иска, може да ѝ плаща за почистване веднъж седмично.

Джейкъб се облегна назад и се оригна доволно.

– А защо идват в Левън? – попитах аз. – Да нямат роднини тук?

Левън беше доста далече от Сейнт Джордж, който се намираще на три часа път на юг. Обикновено пенсионерите се местеха там, за да се припичат на слънце и да се наслаждават на меката зима.

– Рейчъл каза, че старецът пише книга и иска спокойствие – рече делово Джейкъб. – Жена му обяснила, че са стари приятели на Брокбанк и Левън им се сторил подходящо място.

Спомних си за силната страстна музика. Тогава определено не беше мирно и спокойно. Реших да накарам Рейчъл да ме вземе с нея, когато отиде да чисти. И ето как се запознах със Соня Грималди.

* * *

Рейчъл беше дребничка красива червенкоска, много добродушна и работлива. Винаги вършеше нещо. За нея всичко беше интересно и сигурно никога нямаше да качи и грам, защото работеше така бързо, както говореше, и като че ли не се изморяваше. Обичах я, но когато прекарвах твърде много време в нейно присъствие, започвах да копнея да седна и да почета. Тя идеално допълваше моя спокоен, бавно говорещ най-голям брат и бях благодарна, че някой ден вероятно щеше да стане Дженсън и щях да си имам сестра.

Тази събота тя с радост се съгласи да ме заведе у семейство Грималди и аз няхах търпение да чуя пак музиката, с надеждата, че онзи, който бе свирил, ще го направи отново. Грималди обаче ги нямаше, когато пристигнахме, макар че Рейчъл не изглеждаше притеснена от това и веднага започна работа. Опитах се да ѝ помогна да чисти, но тя ме пропъди добродушно, като каза, че не иска да си дели надницата. Аз се промъкнах през кухнята и влязох в стаята, където предполагах, че е пианото. То беше огромно, черно, лъскаво, с вдигнат капак, а

абаносовата пейка бе дълга и гладка. Отчаяно исках да седна и да прокарам ръце по клавишите. И го направих. Плъзнах се на пейката и сложих леко ръце върху блестящите бели клавиши. Натиснах всеки от тях много, много леко, като се наслаждавах на чистите тонове.

– Свириш ли? – попита глас зад мен.

Сърцето ми подскочи в гърдите и после падна в петите, докато стоях като замръзнала с ръце върху клавишите.

– Докосваш клавишите с благоговение и си помислих, че сигурно свириш – продължи гласът.

Сърцето ми се върна на мястото си и забумтя лудо, за да ме уведоми, че още съм жива. Станах и се обърнах виновно. Една подобна на птичка жена, не много по-висока от мен, стоеше зад пейката. Сребърната ѝ коса бе фризирана на кок, като на Джейн Сиймур в „Някъде във времето“. Имаше очила с черни рогови рамки и много дълъг нос. Беше облечена в лилав костюм с панталон и носеше лилави бижута, за които по-късно разбрах, че се наричат гранати – по ушите, ръцете и шията.

– Аз съм Джоузи – заекнах. – Джоузи Дженсън. Дойдох с Рейчъл. Не свири... но ми се ще да можех.

Тя мина покрай мен и се настани царствено на черната пейка, която бях освободила.

– Кой е любимият ти композитор?

Когато вдигна лице към мен, очилата се смъкнаха по носа ѝ и тя ме погледна над рамките.

– Не знам никакви композитори – признах смутено. – Познавам само музиката, която съм чувала в църквата и по радиото. Много обичам да слушам как свирят химни на органа. – Мислите за Джейн Сиймур бяха отключили спомен. – Но има и една мелодия от един филм. Той беше любимият на мама и тя винаги плачеше на него. Филмът се казва „Някъде във времето“. Знаете ли го? – И когато тя не отговори, продължих: – Там постоянно вървеше една много хубава мелодия.

– О, да – въздъхна тя. – Тя е от Рахманинов. Тази, нали?

Започна да свири романтичната мелодия, която помнех.

Аз седнах на един стол наблизо и се заслушах в затрогващата музика. Сърцето ми щеше да се пръсне, сълзите отново рукнаха от очите ми.

Тя се обърна към мен, когато приключи, но сигурно видя нещо в изражението ми и разбра колко ме е трогнала музиката.

– На колко си години, дете? – попита ме тихо.

– На първи септември ще стана на десет, във вторник – отговорих срамежливо.

Знаех, че изглеждам по-голяма, и винаги ми беше неловко да признавам възрастта си.

– Как те кара да се чувстваш тази музика?

– Жива – отвърнах веднага, без да се замисля, после се изчервих леко.

Тя изглеждаше странно доволна от отговора ми.

– А искаш ли да се научиш да свириш?

– О, много бих искала! – възкликнах бурно. – Ще трябва да попитам татко, но съм сигурна, че ще ми позволи! – Една мисъл помрачи щастието ми. – Но колко ще струва?

– Ще струва само удоволствието от компанията ти и тържествено обещание да се упражняваш много усилено. – Тя разклати строго пръст към мен. – Дете, което не се упражнява, не напредва с уроците.

– Ще се упражнявам по-усилено от всеки друг! – обещах искрено.

– Училището започна ли?

– Да, госпожо. Започна миналата седмица.

– Тогава ще се видим в понеделник след училище, Джоузи.

Тя протегна костеливите си ръце и потупа леко моите, за да склучим сделката. Това беше най-хубавият подарък за рожден ден, който някога съм получавала.

Соня Грималди бе преподавател по музика от трийсет години. Беше срещнала съпруга си Лео, или Док, по-късно в живота си. Док имаше син от предишен брак, но те двамата нямаха свои деца. В Левън ги довела поредица от странни събития и съвпадения. Док познавал стария господин Брокбанк още от студентските години и бил лекар на семейството, откакто завършил медицинския университет. Соня и Док бяха на седемдесет години, но още амбициозни и енергични. Док винаги бил искал да пише, но докато практикувал медицина, така и не намерил време. Соня също искала да започне да композира по малко, а Закътаният хълм им се сторил идеално убежище за един писател.

Аз преглеждах няколко седмици рекламите в „Пени Пинчър“, докато не открих обява за пиано. Оказа се старо и грозно, но имаше наситен, красив звук. Дадох всичките пари, които бях спестила от продажбата на яйцата от моите кокошки на седмичния фермерски пазар, и го платих в брой. Татко помърами малко, когато ни поискаха седемдесет и пет долара, за да дойде акордьор чак в Левън, но ги плати и ми каза, че ще е най-добре наистина да се упражнявам усилено.

Упражненията не бяха никакъв проблем за мен. Не можех да се откъсна от клавишите. Соня беше неконвенционална учителка, а аз бях талантива ученичка. Вместо веднъж седмично, както повечето ѝ ученици, аз ходех на урок всеки следобед. Прелитах през основата, бързо схващах музикалните концепции и теорията, като минах всички начални школи и мелодии само за месец. Известно време дори спрях да чета, тъй като ме интересуваше само музиката. Упражнявах се всеки свободен миг. За щастие, през повечето време татко и братята ми бяха навън и рядко пречех на някого с моята мания. Соня каза, че не съм точно дете чудо, но нещо подобно. Имах огромна страст и любов към музиката и бързо възприемах всичко.

Научих, че музиката, която така ме беше изплашила в деня, когато проследих белия кадилак до дома им, е от Вагнер. Тя го произнасяше Вах-гнер. Не си падах особено по него, но Соня каза, че карал кръвта ѝ да кипи и чрез него изразявала вътрешния си дивак. Тя ми се усмихна при тези думи и аз също се усмигнах. Не мислех, че у Соня има нещо диво, но тя каза, че у всички нас има по малко от звяра.

Ако Вагнер събуждаше звяра, то Бетовен изразяваше красотата. Деветата му симфония се превърна в животворна сила за мен. Карах Соня да я свири всеки ден в края на урока и всеки ден си тръгвах изпълнена с надежда, а звярът бе прогонен.

* * *

Десетгодишните момиченца без майки не би трябвало да понасят бремето на ранния пубертет, но той дойде и цикълът ми започна малко след като се запознах със Соня Грималди. Реших, че съм поразена от някаква ужасна болест, когато открих кръв по бельото си. Бях ужасена и излях страха си от

скорошната си смърт пред Соня. Тя тъкмо свиреше „Лунната соната“ на Бетовен и красотата и меланхолията на музиката ме бяха потопили в самосъжаление.

– Мисля, че умирам, госпожо Грималди – проплаках аз.

Тя ме взе при себе си и ме накара да ѝ разкажа всичко. Когато осъзна какво всъщност става с мен, въздъхна и ме отдръпна от себе си с блеснали от сълзи очи.

– Джоузи! Това не е смърт! Това е прераждане! – възкликна тя драматично.

Взирах се в нея, смръщена от объркване.

– Не е никак изненадващо. Ти се развиваш преждевременно във всяко отношение. Явно си заслужила този преход към зрелостта много по-рано от повечето момичета. Джоузи, женствеността е невероятен дар! Той е дар от Бога. Женствеността е невероятно могъща и на теб е дарена с години по-рано от връстниците ти. Това означава, че си много специална в Неговите очи. Трябва да го отпразнуваме!

Тя плесна с ръце и стана с шумолене на дългото червено кимоно.

Така и направихме. Запалихме свещи и пихме газирани сайдер от кристални чаши. Тя ми прочете много изразително историята за царица Естер, която разказваше как нейната красота, грация и смелост спасили народа ѝ. Как властта ѝ повлияла на другите нации. Прочете ми историята на Дева Мария от Новия завет, момиче, което било само с няколко години по-голямо от мен, а станало майка на Спасителя на света.

След няколко дни със Соня отидохме с колата до града и тя ми купи ново бельо и сутиени в красиви пастелни цветове, с подходящи потничета, които да нося, докато сутиените не станат абсолютно наложителни. Направихме си маникюр и тя ми купи достатъчно дамски превръзки, за да заредя чекмеджето си в банята за няколко години напред. В този ден усещах присъствието на майка си и знаех, че тя е изпратила Соня Грималди в живота ми. Все пак нали на нейния гроб седях, когато видях белия кадилак? След това бях много по-сигурна, че Бог ме обича, и вече не проклинях преждевременното си навлизане в зрелостта.

* * *

Един следобед в началото на пролетта пристигнах за урока си и видях, че Соня лежи на дивана с книга на гърдите и затворени очи.

– Соня? – прошепнах. Не исках да я будя, но и не исках да си тръгна, в случай че има нужда от нещо. Бях и малко изплашена. Тя изглеждаше много дребна и изморена и ми заприлича на мама, преди да умре, отслабнала и бледа. – Соня? – Гласът ми потрепери и аз докоснах ръката ѝ.

Тя отвори сънливо очи, те бяха кафяви и огромни под дебелиите като дъно на бутилки от кока-кола стъкла с рогови рамки.

– О, Джоузи! Стана ли вече време? Опитвах се да чета, но напоследък очите ми много се изморяват. Опасявам се, че ще трябва да се откажа от книгите.

Тя изрече последното изречение малко печално. Соня в никакъв случай не беше тъжен човек и аз се вгледах в книгата, която четеше.

– „Брулени хълмове“ – прочетох на глас. – Искаш ли аз да ти почета, докато ти отпочинат очите? Много хубаво чета.

Соня се усмихна на сериозната декларация за способности-те ми и ми подаде книгата.

– Е, добре тогава, почети ми малко, а после ще се упражняваме.

Мразех „Брулени хълмове“. Всеки ден когато отивах на урок, четях на Соня половин час, преди да започнем. След една седмица на „Брулени хълмове“ захвърлих омразната книга с отвращение. Макар и още малка, аз бях чувствителна и схватлива и тъй като Соня ми обясняваше различните думи и изрази, разбирах по-голямата част от това, което четях, и успявах да следя историята.

– Тези хора са ужасни! Мразя ги! Не мога да чета това повече!

Сама се изненадах, когато избухнах в сълзи, и започнах да преглъщам отчаяно, за да се овладеея.

– Такива са, нали? – съгласи се тихо Соня. – Твърде много грозота за една нежна душа. Може би някой ден ще я прочетеш с други очи... или пък не. Добре, спираме с Хийтклиф. Хайде на пианото, дете! – каза тя енергично и аз я последвах послушно, като търках очи и чувствах облекчение, че няма да прекарам повече време в бродене из мочурищата с призраци.

На следващия ден ме чакаше нова книга. Забелязах, че и тази авторка се казва Бронте, и потрепнах вътрешно. Но Джейн Еър изобщо не приличаше на Катрин Ърншоу Линтън. Обожавах „Джейн Еър“ и помолих Соня да ми позволи да я взема у дома, за да я чета между уроците. Тя се съгласи любезно, но ме накара да обещавам да записвам всяка непозната дума и да проверявам значението ѝ, за да мога да схвана наистина книгата. Когато разбра, че нямам речник у дома, ми даде речника на Ноа Уебстър от 1828 година. Каза, че това била втората по важност книга в английския език, след Библията.

Спазих обещанието си и четях до късно през нощта, като записвах непознатите думи с молив на стената над леглото ми. На следващия ден отварях дебелия речник и търсех записаните през нощта думи. С всяка книга моята Стена на думите нарастваше, както и гладът ми за още думи. Един ден, много месеци по-късно, татко се качи на тавана, който ми служеше за спалня – и където рядко имаше причина да ходи, – за да търси нещо. Аз бях долу и приготвих нова рецепта в кухнята. Изпуснах купата, когато той изрева името ми.

Хукнах натам, защото се страхувах, че се е случило някаво нещастие, а го заварих да се взира разгневен в стената ми.

– Джоузи Джо Дженсън! Какво е това, за бога? – Посочи към стената зад леглото ми, която вече беше отчасти покрита с думи.

– Това е моята Стена на думите, татко – отвърнах смутено. Когато той ме погледна ядосано, аз скръстих ръце пред гърдите си и реших, че ще е по-добре да му обясня: – Ами нощем, когато чета, не искам да спирам и да търся непознатите думи, затова ги записвам на стената и ги проверявам на сутринта. Много е образователно! – казах ведро, като му се усмихвах с надежда.

Татко поклати глава, но видях, че на устните му потрепва усмивка. Той отиде до стената и започна да чете някои от думите.

– „Култивирам“? – попита той. – Тази и аз не я знам.

– Означава да обработваш и облагородяваш. Аз се облагодорявам с моята Стена на думите – казах дръзко.

Татко се засмя с глас.

– Така ли, така ли? – Поклати глава и ме погледна с обич,

вече без никакъв гняв. – Добре, Джоузи Джо. Можеш да запазиш стената си. Но се ограничи само с тази, чу ли? Не искам да издраскаш с думи цялата кухня, когато тук не остане място.

– Може би просто трябва да започна да ги пиша по-ситно – казах аз, внезапно загрижена за ограниченията в пространството.

Чух татко да се смее, докато слизаше по тесните стълби.